

[Poulsgaard.]

jeg kan ikke nægte at tro på det, mine egne ører har hørt, og i den sidste tid har, jeg vil ikke sige utallige, men mange forældre sagt til mig, og det er forældre, der står med begge ben i den danske muld: vi tør søreme ikke klage over lærerne, for så kunne det jo ske, at lille Peter eller Hans blev forfulgt. Det er uhyggeligt, at den indstilling virkelig kan findes nogen steder, men den findes, også blandt meget fornuftige folk.

Så kunne jeg da godt have lyst til at knytte et par kommentarer til hr. K. Helveg Petersen og den blå betænkning. Hr. K. Helveg Petersen kan ikke rende fra, at det var ham, der lagde navn til den, og det vil han heller ikke. I den betænkning står der, at for at børnene kan vokse op som harmoniske, lykkelige og gode mennesker, . . . ja, det står der altså, men så kommer kommentarer:

„Hermed var arbejdet med stoffet sat til side . . .“

Vi ønsker alle trivsel, og der er ingen tvivl om, at skolen gerne skulle være et sted, hvor børnene trives, men det skal søreme også være et sted, hvor børn bibringes kundskaber, og den blå betænkning var skyld i, at der blev åbnet for sluser, hvorefter enhver lærer kunne bruge sin overbevisning til at indoktrinere i den retning, han ønskede. Hr. Lysholt Hansen vedkender sig ansvaret for den afskyelige sexplakat. Han har undersøgt det og fundet, at der var behov for den. Hr. Lysholt Hansen konstaterer altså, at der er et behov, og så hænger man denne plakat op på alle biblioteker. Det er selvbestaltet, men det er ikke at indoktrinere. Men hvem har de spurgt? Har de spurgt dem, der kommer på bibliotekerne? Har de spurgt børnene, har de spurgt forældrene? Men hr Lysholt Hansen indoktrinere sandelig ikke, for det var noget, der var behov for, og det var et behov, som hr. Lysholt Hansen kunne afgøre. Så er det, jeg spørger: hvor er vi så henne? Og jeg henvender mig til socialdemokratiet.

Utallige afstemninger i det høje ting har vist, at I er 5 hestehoveder foran jeres vælgere. Jeg sagde i mit første indlæg, at alt fremskridt ikke er godt, alt det nye, alt det progressive, men I hopper med på hver en

vogn. I har gjort jeres nytte. I beviste uretfærdigheden i det danske samfund ved århundredskiftet og i 1920erne og 1930erne. Alle i dette land er socialdemokratiet stor tak skyldig, men det er, ligesom socialdemokratiet nu intet ståsted har. De er i klemme mellem venstrefløjen, og fremskridtsfolk, som også er gamle socialdemokrater, og så skal de på liv og død hoppe med på den værste. Tag da fornuften fangen, for det, som hr. Robert Pedersen her stod og gjorde sig til talsmand for, er ikke det, den almindelige socialdemokratiske vælger ønsker. Vi ønsker et Danmark, der har en livsholdning, der har en livsværdi, og det vil fremskridtspartiet kæmpe for, men vi vil så sandelig bevare ethvert menneskes ret til at udtrykke sig i tale og skrift, det er alle velkommen til, men det skal være forældrenes skole.

Så kunne jeg godt have lyst til at knytte et par kommentarer til sagen om skolekommissionsformanden fra Vinderup, som alle, også venstre, tager afstand fra. Den mand har da ret. Han er valgt til formand, og hvis forældrene i den skole ikke ønsker at få marxistiske lærere, så er det skolekommissionen, der skal afgøre det. Det er en modig mand. Vi trænger til flere af den slags modige folk. Og så står hele folketinget Gud hjælpe mig her som nogle vathuer og tør ikke tage et standpunkt. Det er jo derfor, vi er blevet fuldstændig kostet rundt med af alle, jeg havde nær sagt noget grimt, det må jeg ikke, men af alle de pædagoger og psykologer, der gransker nyrer og sjæl på os. Så er der en fornuftig mand i Vinderup, der siger, at i vor skole — og I kan være ganske rolige for, at han har også de socialdemokratiske vælgere bag sig deroppe — vil vi ikke have marxistiske lærere, vi vil bestemme, hvem der skal være skolelærer her. Det er da et mandfolk. Men lige sådan, hvis der er en skole på Nørrebro i København, der siger: vi ønsker kun, at der skal være marxistiske lærere, så skal forældrene have lov til at bestemme det. Det skal ikke, som hr. Erhard Jakobsen ønsker, være samfundet, der bestemmer. Nej, det er forældrene, der skal bestemme skole og skolekulturen.

Jeg skal ikke trætte jer længere, men gal i hovedet kan man blive af at sidde og høre på alt det.